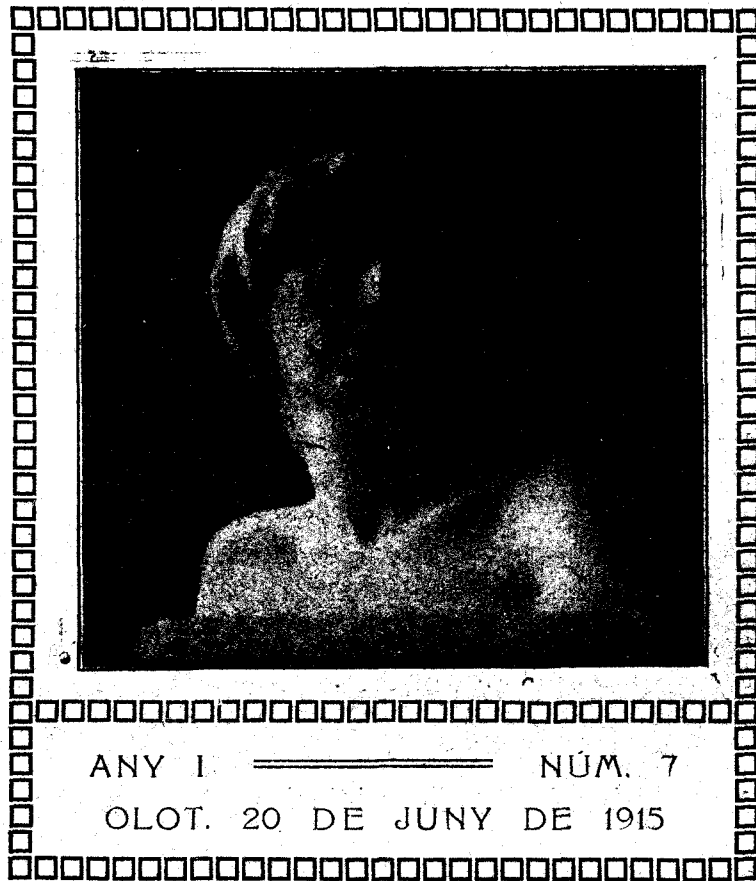
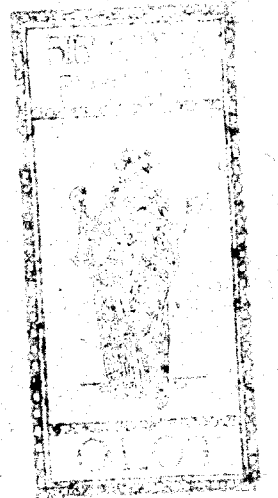

Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Comprat a J. F. en 1915

Saderra, Prat i Companyia

Banquers. -- OLOT

PROXIMAMENT TRASLADARAN SON DOMICILI AL
CARRER DE SANT ESTEVE, NUM. 27

Admeten suscripcions a la emissió de 8,000 obligacions de la
Junta d' Obres de la Ría del Guadalquivir i Port de Sevilla.

Interés anyal 5 per 100 líquit.

ESTABLIMENT TIPOGRAFIC DE PERE ALZAMORA

Estampacions artístiques

Autotopies i tricomés

Documents comercials, Obres, Revistes, Periódics, Cartells i tota mena
de impressions

Llibreria i objectes d'Escriptori de alta novetat

Havent arribat un gran assortit de postals de Suissa, se rebaixen les qu' hi havia amb existencia

REPRESENTANT EN OLOT DE LES MÁQUINES
EL CRONÓMETRO DE LAS MÁQUINAS DE ESCRIBIR

Clivillers, 16. -- Bellaire, 23-27 -- Alfons, V, 12-14. OLOT Teléfon, 22

Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

(1.er i 3.er diumenges de cada mes)

Any I

OLOI, 20 de Juny de 1915

Núm. 7

Preus de subscripció

Olot, any.	2'50 pies.
Fora, "	3'00 "
Olot, els 19 números de 1915	2'00 "
Fora, " " " " "	2'40 "
Número solt 10 céntims	
Anuncis, segons tarifa. Pagos a la bestreta.	

Direcció i administració:

Carrer de Clivillers, núm. 16, on se dirgirà

tota la correspondència.

No 's retornen els originals

Nostra posició davant la gran guerra

En el primer número de nostra Revista posàrem una nota d'adhesió al Manifest dels Amics de la Unitat Moral d'Europa; per medi de dita nota quedava insinuada, des de el primer moment de nostra vida pública, la posició nostra davant la Gran Guerra; cal no obstant aclarir-la i puntualisar-la terminantment.

Nostre nacionalisme ens imposa un pregón respecte i una franca amistat vers totes les nacions en lluita, principalment vers aquelles que no exerceixen domini forçós sobre cap altra nacionalitat.

D'acord, doncs, amb nostra doctrina nacionalista no podem desitjar la mort de cap nació, ni el domini d'una sobre altra; no podem aplaudir cap imperialisme que signifiqui domini, destrucció ni absorció de cap nacionalitat.

Estem convençuts que l'actual guerra és essencialment guerra de nacionalitats, però complicada per una desenfrenada exacerbació de varis imperialismes excessivament militars, o sigui de domini per medi de la força.

Davant d'aquesta lluita essencialment immoral de imperialismes detentadors de nacionalitats, barrejada amb altra lluita honrada de nacionalisme pur, sentim una instintiva repugnancia a tot lo que signifiqui intervenció d'Espanya en el magne conflicte.

*
**

En l'actualitat no tenim amenaçat cap territori espanyol, no existeix tampoc un viu irredentisme espanyol, car les terres poblades per raçes espanyoles que están sota domini agé, no senten la necessitat ni el simple desig de redimir-s'en.

Si Espanya no *necessita* la intervenció, ni la vol—com és ben evident—no hi há perquè discutir sobre aquest tema.

L'Estat Espanyol, ha declarat formal i repetidament sa neutralitat o sigui sa decisió de no intervenir en la gran guerra. No hi ha cap corrent d'opinió a Espanya favorable a la intervenció. Es doncs obra de pertorbació i antipatriotisme discutir publicament sobre la intervenció espanyola.

No devent intervenir, s'imposa als espanyols la major discreció en el simple comentari de la lluita. Davant d'una lluita qualsevol, el que no ha d'intervenir-hi, no té dret a manifestar-se parcial violentment.

Ademés hi há una raó poderosíssima a favor de la abstenció de judicis parcials; i és la suprema raó de la conveniencia nacional.

Aquestes sorolloses y públiques manifestacions de parcialitat que arreu se produeixen, sont senzillament antipatriòtiques i mereixedores de forta censura. No hi há dret a deixar-se portar, en aquesta qüestió, de romanticismes esbojarrats, mal siguin dissimulats amb la vestidura d'un fals patriotisme, car tant punible és, en aquest cas, encaparrar el poble amb deries immotivades o irrealitzables com llogar-se vilment a l'or estranger.

*
**

No essent probable que a Espanya li provinquin greus complicacions territorials de resultes de la actual guerra, majorment si's logrés que callessin els xerraires o venals que ens poden compometre, tota l'atenció pública s'ha de concentrar endins, o sigui a prevenir-nos per a

les conseqüències econòmiques, socials i polítiques, de les que tot el món n'ha de participar necessàriament.

A enfortir-nos interiorment, a organitzar-nos, a proporcionar-nos els mitjans necessaris per a salvar-nos del trasbals que seguirà a la guerra, és a lo que han d'anar decidida i seriosament. I en aquesta formidable obra hi há feina per tots.

I respecte als beligerants sols ens toca pregar per els valerosos lluitadors que sacrificuen sa vida a llur patria i descobrir-nos respectuosament davant les víctimes innoçents de la gran tragedia.

QUESTIONS MUNICIPALS

AIGUES DE SANT ROC

Vaig dir en l'article del nombre anterior que comensaria per tractar de les aigues de St. Roc, perquè a elles se referien la major part de les notes per mi guardades, en virtut d'haver sigut jo president de la Comissió Especial d'Aigues de aquest Municipi; comissió que avui ja s'ha dissolt per creure que han desaparegut els motius que fundaren la seva creació. Ella tenia que executar el projecte d'elevació d'aigues que nostre amic D. Josep Soler presentá a la aprovació de l'Ajuntament en el temps que'n formava part, i a la vegada aplicar-hi les reformes necessaries a mida que la práctica del projecte ho exigís. Si la Comissió per mi presidida va complir o no son comés, ara se presenta una ocasió propícia per a opinar d'ella i de les seves gestions; i per aixó i com a preliminar passo a descriure el manantial i conductors, per a que així tothom ne pugui tenir un verdader i exacte coneixement.

La deu de les aigues de St. Roc naix en la part superior del conegut paratje i al volt d'una mina artificial, l'aiga de la qual és continguda per un dipòsit de pedra picada que medeix uns 8'40 metres de longitud, amb una amplada des de la seva base de 0'50 ms. a 0'90 ms. en la superfície, per 1'50 ms. de profunditat. Aquest dipòsit, admirablement construït, se comunica des de son fons a un altre situat sota el tercer graó de l'escala que ascendeix a la Capella del Sant, en el qual hi há la xetera per a buidar quan convinga les aigues que, juntes amb les que pot vertir el sobreixidor, aflueixen a una clavaguera que té l'entrada pel passeig de les fonts, escorrent-se al Fluviá. Els dipòsits descrits contenen les aigues que surten de la susdita deu, fins a una alçada de 1'00 m. a 1'20 m., segons sia l'escassetat o abundancia de les mateixes, obligant-les a sor-

tir per uns reguerons que recullen, entre una distancia de 18'00 m., l'aigua de quatre deus més que naixen en el trajecte d'altra mina artificial de uns 24'00 m. de longitud. Totes aquestes aigues constitueixen el total de les que abasteixen a Olot.

L'aigua així recollida discorre per un rec de pedra i cals, convenientment enrajolat, fins al pont de St. Roc, i cobert per una espaiosa mina que passa per sota la via de ferro fins vora el pás a nivell, des d'on és recollida per una *mareta* que pot desaiguar-se per mitjà d'una comporta. En aquest punt l'aigua és conduïda a la part oposada del pont per un tubo d'acer asfaltat que la deixa escorrer a unes canals construïdes amb teules, transportant-la a la mareta de Morató. Les canals aquestes estan col·locades dintre una mina que permet el perfecte pas d'un home, per a aixís poguer inspeccionar el curs de l'aigua quan convinga. Des de Morató fins als *repartidors* i fonts públiques de la ciutat, l'aigua passa per una tuberia de terra protegida per una capa de pedra, rajol, cals i greda, que fá un maçís de molta consistencia per a evitar els efectes de la pressió.

Els repartidors són uns dipòsits situats en diferents llocs de la ciutat i a nivell de la mareta de Morató, que, com indica la paraula, reparteixen l'aigua en quantitat de plumes als que'n siguin propietaris o abonats—plumistes—perxó hi há un determinat nombre de compartiments segons sigui el de plumistes a qui serveixen. L'aigua continguda en aquests dipòsits está a un plum de 0'07 m., a fi que tots els plumistes rebin la mateixa quantitat d'aigua a una igual pressió. En les parets d'aquets dipòsits hi há enxufats els plumers que donen pás a l'aigua que há de rebre el plumista.

Fins aquí he pretingut descriure la deu i vella conducció de les aigues de St. Roc; passo ara, doncs, a tractar del nou i ja realitzat projecte d'aigues elevades; però com que'l projecte ve transcrit en la memoria publicada per la Comissió Especial d'Aigues i que aprobá l'Ajuntament de l'any 1913, a ella me remeto per a poder ara parlar-ne lleugerament en honor a la brevetat.

En la descrita primera mina de la deu, hi há instalats dos electro-motors-bombes que impelleixen l'aigua al colectador aplacat a un tubo d'acer i asfalt que té una mida de 0'15 m. de diàmetre; l'aigua, per la força dels motors, és transportada al dipòsits situats en la vessant de la muntanya d'enfront, a uns 30 ms. sobre el nivell del manantial, des de on l'aigua, passant per uns tubos també d'acer i asfalt, és repartida a la ciutat.

Amb aixó crec que prou n'hi há per a formar-

se suficient concepte del sistema que actualment se usa per a la elevació de les aigües de St. Roc. I deixant per exposar en l'article vinent els varis defectes que a mon entendre hi há en la conducció de l'aigua baixa, me limitaré avui, per a deixar aquest ja llarg escrit, al senyalament de un important defecte de que per mi adoleix el projecte d'aigües elevades. Aquest defecte se refereix a les màquines motores.

En els dos anys que van a complir-se des de la realització del projecte, s'haurá pogut notar que'ls electre-motors-bombes están dotats d'un exagerat nombre de revolucions, que, junt amb el continuat funcionar i la quasi ausenta vigilancia, farán que prompte en sobrevingui la seva inutilització. L'excessiu nombre de revolucions ha de produir un extraordinari desgast, i per tan és poc menys que impossible que'ls aparells eléctrics puguin pujar, al poc temps de funcionar, la mateixa quantitat de litres que'ls primers dies de la seva instal·lació. Si a aixó s'hi anyadeix la combinació de fusibles necessaris i la gran extensió dels conductors instal·lats a l'intemperie, ens podrem fer càrrec de la poca garantia que'ns ofereix el servei d'aigua elevada. Si ara es fá amb regularitat, és degut, a més del contracte, al bon zel de les empreses suministradores del fluit eléctric.

Aquest és un assumpte que l'Ajuntament hauria de tenir resolt per a quan acabi el contracte amb les Companyies, car havent aquestes contractat el compromís de tenir en els dipòsits l'aigua suficient per a abastir a la població per espai de deu anys, hi há temps de sobra per a estudiar lo que convinga. Jo crec que lo millor seria, seguint els dictats del meu humil criteri, que l'Ajuntament se desencarregués del cuidar de tan delicades màquines per un servei tan precís.

c. AGUSTI.

Les Institucions Olotines

COMUNICACIÓ DEL ROBER DE NTRA. SRA. DEL TURA

Sr. Director de VIDA OLOTINA.

Molt senyor nostre: en nom de la Junta del «Rober de Ntra. Senyora del Tura», vaig a contestar a la lletra amb que V. en el d'aqueixa distingida redacció s'ha dignat dirigir-se a la benéfica institució que tinc l'honor de presidir, demanant-me una referencia escrita d'ella, dels medis que en l'actualitat i en l'avenir convé utilitzar per a conseguir son objectiu i de l'influencia que a mon judici pot exercir sobre el pervindre de la nostra ciutat.

Pot ser son masses els extrems a tractar, ha-

vent-me de circumscriure a un espai forçosament reduït.

L'hi adjunto un parell d'exemplars del reglament general del Rober per a que s'en pugui fer càrrec i per si cregués oportú publicar-ne el próleg o extractar-ne 'ls punts que a V. millor li semblés, en el periódic de sa digna direcció. En ell s'hi fá una referencia de son origen, finalitat, medis amb que compta i els que 's deuen executar-se si's vol tenir dret a esperar del «Rober de Ntra. Sra. del Tura» la satisfacció d'una necessitat que, amb la reglamentació de la caritat, avui se fá més oviradora, com és la de vestir al desnú, tant imperiosa com la de donar menjar a qui no'n té.

Per assolir aquesta finalitat, al nostre entendre, no més cal una cosa: que aquesta institució, de iniciativa particular, passi a fer-se del tot olotina. Són ja moltes les persones que han respost a la crida benéfica, però encara resulten poques si's té en compte que el seu fi és afavorir a tots els pobres d'Olot, com ve fent ja des del seu principi, i que si ha pogut atendre fins al present a totes les persones indigentes que ho han sol·licitat, és gracies a les entrades extraordinaries, especialment la de sa festa inaugural.

La manera de fer olotina la institució és que tots els olotins ne sentin la seva necessitat, i és convencin de que el Rober facilita roba a tothom qui ho necessita, i que la facultat de fer-ho está amb relació amb la noblesa de sentiments caritatius de els olotins, mai desmentits, com n'és una prova ben concoladora la Memoria de «La Caritat», recentment publicada.

Si conseguim aixó, ben poques serán les persones de bona voluntat que deixin de formar part del Rober, oferint-nos recursos pecuniaris o de treball, a lo que molt hi haurá contribuït la noble tasca que vostés s'han emprés de cooperar a l'expansió i ascensió de les institucions locals, que totes venen a esser importants factors de lo que tant escau amb una publicació, de la «Vida Olotina».

Es molt d'agrair l'honrosa atenció i fina caballerositat que VIDA OLOTINA ha tingut amb el «Rober de Ntra. Sra. del Tura», en nom de quina Junta 's complau en fer-ho constar a V. i donar-li les gracies més expressives sa atenta servidora,

Josepa Pons de Barnadas
Olot, Maig de 1915.

Próleg del Reglament General del Rober de Nostra Senyora del Tura

Hi ha un principi d'ética popular que diu: lo que no vulguis per a tú, no ho vulguis per a ningú, que traduït en sentit positiu, és aixís: lo que voldries per a tú, vulgue-ho també per als demés.

Si l'home'n visqués d'aquets principis, la seva actuació social estaria sempre expressada per aquelles tant senzilles, com sublimes paraules del Após-

tol: *gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus*. (S. Pau, Rom. XII, 15). Gaudir-se amb els que's gaudeixen, plorar amb els que ploren. Però, desgraciadament, ni l'ètica, ni les ensenyances cristianes constitueixen per a tothom una norma de conducta, ni individual, ni ciutadana; i allavors els seus sentiments, que no s'inspiren més que amb un egoisme corsecador i una moral utilitaria, no poden pas estar en harmonia amb els del pròxim, del qui tant se li'n dóna si riu, com si plora, si amb els seus goigs i penes no pot ell satisfer una passió i assolir un goig d'ambició, copdícia o sensualitat.

Davant d'una conducta tan inhumana i antisocial, l'Església no para de recordar a uns i altres, rics i pobres, sabis i ignorants el precepte del amor, que un dia el Diví Mestre vingué a predicar amb paraules i obres: *estimarás al pròxim com a tu mateix... Estimau-vos els uns als altres, com jo vos he estimat...*

Encara que avui abunden els cors materialitzats i els pobles paganitzats dintre la gran família cristiana, no per aixó deixa d'haver-n'hi molts que encara escolten la veu de la Mare, i practiquen lo que aquesta els ensenya. La ciutat d'Olot, en mig de ses imperfeccions i defectes, propies de tota societat humana, com a genuinament cristiana que és, ha sapigut demostrar la delicadesa dels seus nobles i caritatius sentiments amb tota aquesta munió de associacions benéfiques que avui podem veure i admirar. De manera que amb prou feines a Olot una necessitat, més o menys latent, ha pres estat social, desseguida ha sortit una ànima de cor compassiu que s'ha interessat per a posar-hi remei.

Ara mateix podem veure-ho: Una pila de circumstancies actuals, que están a la vista de tothom, juntament amb les invariables en un clima fret com el del nostre país, ha fet necessari que'ns preocupessim de quelcom més que de donar menjar al famolenc que no té pá; hem hagut de pensar també amb vestir al desnú. A la llum de aquesta idea i al escalf de la caritat cristiana d'algunes senyores olotines, ha nascut el «Rober de Ntra. Sra. del Tura», aprovat per la Autoritat Diocesana el dia 8 d'Agost d'aquest any, legalitzat per el Govern Civil de la Província el dia 3 de Juliol del mateix i solemnement inaugurat el dia 6 de Setembre.

Peró no n'hi ha prou amb aixó. Si la Associació obeeix a una necessitat olotina, en olotina, i ben olotina s'ha de convertir la Associació. Quan una persona llença una idea al públic, si aquest se'n apodera, ja no és exclusivament de la persona que l'ha concebuda.

El nostre «Rober» no és ja de ningú en particular; és tan olotí com la Verge del Tura, Patrona de la nostra ciutat, amb quin nom s'honora desde'l primer dia i a la que's consagra en el de sa inauguració.

Ara sols calen dugues coses: creixença i constancia. Que augmenti el nombre de Socies i Benefactors; que tothom perseveri amb entusiasme cristià dintre

la Associació; perque un dels mals que solen patir moltes associacions modernes, prou manques de esperit cristià i sobrereres de frivolidat mondana, és el de la inconstancia en tot alló que implica algún sacrifici. Per assolir aquell bé, i evitar aquest mal, en tot quan de nosaltres dependeixi, és perque oferim avui al públic de Olot la publicació del Reglament General del «Rober de Ntra. Sra. del Tura», la aprobació del qual ha vingut acompanyada de unes paraules del M. I. Sr. Vicari Capítular tan expressives i encoratjadores com les que traduí del original: «Tenint en compte que... poden esperar-se importants beneficis a favor dels veïns necessitats de la esmentada població (Olot)... aprobem l'expressat Reglament (del Rober), alabant, com se mereixen, els caritatius sentiments de les senyores que han de integrar la associació de referencia.»

I com a resúm i final de tot lo que acabem de exposar, ens permetem dirigir-nos al públic d'Olot en general, i a la dóna en particular, invitant-los a reflexionar sobre aquelles paraules de nostre dolcíssim Jesús: «*Estava nú i'm cobrireu... En veritat vos dic que tot lo que heu fet per aquets germans meus petits ho heu fet a mí.*» (S. Mateu, XXV, 36 i 40).

Regionalismo andaluz

Ocupaciones ineludibles han ido retardando este artículo; ocupaciones que de no haber sido tan imperiosas, mucho antes de ahora hubiera satisfecho las insistentes y cariñosas demandas de mi buen amigo Carlos Badía.

Es una hermosa y patriótica labor la de fomentar las simpatías entre las regiones hermanas, la de estrechar y afianzar los vínculos de afecto entre ellas existentes y la de alentar la acción redentora de sus usos, costumbres, en un palabra de su personalidad.

Nada más eficaz para conseguirlo que dar á conocer lo que cada región es, lo que hace, lo que se propone. Así los perseverantes trabajos de unas encontrarán un estímulo en la labor de las otras y el resultado brillante de cualquiera de ellas, servirá de ejemplo, de norma, de guía á las más retrasadas en ésta tarea nobilísima de regeneración.

La simpática Revista VIDA OLOTINA me dispensa el honor de dar á conocer algo de la «Región Andaluza»: me propongo hoy, hablar un poco del actual resurgimiento regionalista de Sevilla, mejor dicho del foco que en Sevilla existe inspirado en esos sanos ideales.

No debo ni puedo negar que el *regionalismo andaluz*, o para hablar con más propiedad la enunciación sólo de ese problema despertaba sospechas en unos é incredulidad en otros.

Sospechas, a los que llevados de un mal entendido patriotismo creían que la intensificación de los elementos propios de Andalucía, el acrecentamiento y fortaleza de esos abandonados elementos, era algo contrario, opuesto a la *unidad patria*, y en su celo patriótico, llegaban hasta considerar mal andaluz al que defendiera y trabajara por la personalidad de Andalucía. En suma la norma, el deber político y social de los que así pensaban, podía concretarse en una forma muy sencilla, dejar Andalucía tal cual es y esperar todo lo que fuera necesario del *benéfico* Poder Central, que más cauteloso o providente habría de poner los medios necesarios para que las necesidades de la región estuvieran siempre atendidas: una *tutela política*, que, traía consigo la ventaja de la irresponsabilidad, la cómoda actitud de no tener nada que hacer y de dejar el campo abierto para medrar y *llegar* a costa de los pretendidos intereses de la Región.

No quiero detenerme en criticar esta absurda concepción entre otras cosas, porque los que la profesaban, los más de ellos, eran llevados de su buena fé, y claro es, que no me ocupó de los políticos profesionales atentos solo al medro personal y pactando (1) liberales y conservadores la repartición de los distritos y la distribución de las actas de diputados á Cortes y provinciales y las de Concejales, como en los mejores tiempos del patrimonio personal de los territorios en las épocas medioevales.

Fuera de Andalucía, los deseos de emancipación, de vitalidad política y social de la extensa región del Mediodía, eran acogidos con la más franca incredulidad.

Andalucía solo significaba para estos mal conocedores de esta hermosa tierra: el país del sol y de las castañuelas, la patria de los toreros y del *cante jondo*, de la *manzanilla* y las *juergas*; apartada por completo del trabajo y desconocedora del cultivo de la inteligencia.

No hay que decir, que los que así pensaban, ó piensan, desconocen grandemente la Historia de España é ignoran por ende el papel importantísimo que en ella ha jugado Andalucía y lo que á la «Tierra de María Santísima» debe la civilización patria.

Ejemplos evidentes, hechos elocuentísimos que prueban lo que llevamos apuntado los hay a granel.

(1) Recientemente ha publicado la prensa de Sevilla unos pactos existentes entre el partido liberal y el conservador, firmados por los jefes respectivos, los Sres. Borbolla é Ibarra estableciendo los Diputados a Cortes y Provinciales que cada uno había de tener y señalando los distritos por donde habían de salir. La publicación de estos curiosos documentos se debe a que el Sr. Borbolla no ha cumplido ciertos extremos del convenio cuyo cumplimiento reclaman los conservadores.

Léanse sinó los Programas de los Juegos Florales, que anualmente celebra el Ateneo de Sevilla (Centro del movimiento intelectual de la Ciudad del Betis), en ellos se verá que hace cinco ó seis años, se consideraba el regionalismo como algo pernicioso, y así se formulaba un tema diciendo *¿Hasta qué punto es el Regionalismo compatible con la unidad de la Patria?* El tema se desarrollaba por los conversantes, en sentido condenatorio, y en las conferencias, en los discursos de los Mantenedores, etc., se ensalzaba la Unidad Patria, como ideal opuesto al Regionalismo.

Unase a esto una inactividad casi absoluta de lo que diríamos acción andaluza y se tendrá completo el cuadro del *antirregionalismo andaluz* sostenido por andaluces.

De los que no son andaluces poco hay que decir, la más trivial observación comprueba lo dicho antes y para corroborarlo citemos el hecho de que al traer la cuestión en 1913 al Ateneo de Madrid, el muy culto publicista sevillano, José M.^o Izquierdo provocó una sorpresa que sólo el talento de Izquierdo pudo vencer; sorpresa o desconocimiento que subsistía este año, cuando el que escribe estas líneas se ocupó en el Ateneo Madrileño de «Regionalismo Andaluz».

Afortunadamente un movimiento fuerte y entusiasta existe en Sevilla encaminado a la resurrección de Andalucía; lo provocó José María Izquierdo con su discurso en el Ateneo de la Corte, lo fomentó el diario sevillano *Figaro* abriendo una información acerca del «Ideal Andaluz», lo prosiguió el Ateneo Sevillano, que condensando los entusiasmos de todos en algo real, fundó la revista *Bética* honra de Sevilla. Nacida esta Revista por los ideales regionalistas los proclama a todas horas (debemos confesar que es un regionalismo muy templado el de *Bética*), y Guichot, Cajigas, Infante, Castejón, Casso, etc., escriben acerca del «Ideal Andaluz», del «Regionalismo Andaluz», de «Acción Andaluza», etcetera.

La Sección de Ciencias Políticas y Morales del Ateneo dedica preferente atención al problema y D. Blas Infante, joven y cultísimo escritor, presentó una notabilísima Memoria acerca del Ideal Andaluz, que mereció el aplauso unánime del Ateneo.

Izquierdo, el continuador espiritual de Ganiwet, publica su libro «Divagando por la Ciudad de la Gracia» que refleja la Sevilla pura, noble, la verdadera Sevilla y marca, al desentrañar, el espíritu de la Sultana del Guadalquivir, la orientación del renacer sevillano.

La labor prosigue y ya no teme el Ateneo al redactar el Programa de los Juegos Florales que el Regionalismo sea algo reprobable, ya habla

del «Regionalismo andaluz y medios de fomentarlo» y «Del tipo andaluz», etc.

El Sr. Cambó, con su alta significación regionalista y por ella, va de mantenedor, su discurso fué un canto elocuentísimo de los ideales que él representa y una exortación a la colaboración de Andalucía. El entusiasmo que el discurso del Sr. Cambó provocó lo atestiguaron los periódicos locales.

El Sr. Cambó otorgó un premio para los siguientes Juegos Florales, para un tema de regionalismo. El Ateneo unió otras recompensas y el «Regionalismo Andaluz» figura en el primer término del Programa.

Los ideales regionalistas van cada vez ganando más terreno en Sevilla, dígalos sino, el señor Alcalá Zamora; en su discurso de Mantenedor, hizo la apología del centralismo, condenó el movimiento iniciado, y no obstante la soberana elocuencia con que expuso sus ideas, una acogida fría tuvieron sus palabras, que en los comentarios luego, fueron francamente condenadas, expresándose sin ambages que no había gustado el elocuente discurso del diputado centralista.

Yo espero que la acción comenzada no terminará, seguirá progresando y pasará á un período activo de propaganda, en la que obtendrá los éxitos que tan hermosos ideales merecen.

JUAN M.ª AGUILAR.

Sevilla. 1.º-VI-1915.

N. de la R.—Es D. Joan M.ª Aguilar, un cultísim advocat i historiograf sevillà, gran coneixedor de les doctrines Regionalistes, alumne a l' Universitat de Burdeus, pensionat per la Diputació de Sevilla.

NOTES D' ART

HERMEN ANGLADA CAMARASSA.—Sens voler negar-li, ni tan sols voler escatimar-li el gran valor de fort colorista i el d' obtenir amb la seva tècnica una matèria en gran manera rica i plaent als ulls, no puc menys d' observar que el resultat de tot aquest bé de Deu és d' una banalitat molt gran; tot és encaminat a un resultat afalagador i, per tant, voltat de molt artifici.

Jo he sentit a dir, per una persona que no coneix pas, al contemplar les seves teles: «Veus aquí el pintor ideal per a un fabricant de colors».

FRANCESC GIMENO.—Si en alguna cosa pecca la pintura d'aquest bon amic, serà ben al revés de la que acabem de parlar; res d' ostentació, sinó pura intimitat; res de matèria rica, sinó pura qualitat i quasi misèria en les matèries de què's serveix.

L'un treu la vida per conveniència, l'altre per necessitat; se val el primer de làmpares elèctriques (a voltes de colors), el segon de dues espelmes, una per ell i altra pel model; lo de l' Anglada tot és encaminat al cop d' efecte; lo de En Gimeno, a la seva senzilla satisfacció.

Es evident que el pervingut davant de una taula de fruits i flors artificials despreciarà el pa moreno, i no escarmenta mai.

GERMANS ZUBIAURRE.—Pintors de l' Espanya pintoresca, amb més de molta que força.

NOTA.—Cal fer constar que En Gimeno té 60 anys, se guanya la vida pintant parets, i els elements amb què pinta són de la seva exclusiva fabricació.

F. VAYREDA.

Opinions agenes

El catalanismo

de un arzobispo

El señor arzobispo de Tarragona es un revolucionario, un simpático revolucionario, en el buen sentido de la palabra. El número de sus iniciativas resulta incontable. No pasa día sin que su nombre haga «gemir las prensas» asociado á una nueva obra.

Alguién temió que al ascender de obispo de Jaca á Arzobispo de Tarragona, perdiese un poco de su personalidad de culto energético. Pero afortunadamente no fué así. *Esto no mató aquello*, antes al contrario.

Genio y figura hasta la sepultura. Y D. Antolín López Peláez lleva dentro de su espíritu tal cantidad de inquietudes generosas y de iniciativas estimables, que á la fuerza como la vasija llena de líquido, rebosa siempre.

Don Antolín no contento con haber favorecido á tantas clases de humildes funcionarios, no contento con encauzar la buena Prensa, no contento con procurar para sus seminaristas nuevas orientaciones, no contento con fundar un Museo arqueológico y reclamar para el arzobispo de Tarragona el título de primado de las Españas..., él, coronel honorario de la Guardia civil, senador, publicista, pretende ahora fomentar por todos los medios el amor al idioma catalán.

Ved lo que dice un periódico: (*El Heraldo de Aragón*) «Ha producido disgusto entre ciertos elementos y corporaciones de Zaragoza el hecho de que ninguno de los cuatro preladados que predicaron en el Pilar lo haya hecho en castellano.

El señor arzobispo de Tarragona manifestó al alcalde que exclusivamente él, no sospechoso de catalanismo por ser castellano, era responsable de esto; pues, además de ser el primero que predicó en catalán, había recomendado á los demás prelados que no predicasen en castellano, lengua que algunos peregrinos no entenderían bien.»

A nosotros nos encanta esta nueva postura regionalista de D. Antolín. Creemos que ha tenido razón al preferir el catalán al castellano en este caso concreto, toda vez que los peregrinos, en su inmensa mayoría hijos de la patria de Verdguer, mejor habían de sentir las palabras religiosas envueltas en el léxico familiar, que en el idioma de Castilla.

Todas las lenguas son buenas para cantar a la Virgen, pero mejores serán, sin duda, aquellas que se adapten perfectamente, intrínsecamente, á los latidos del corazón.

Y si de algo nos dolemos nosotros, es de que por estas tierras de Dios no haya obispos que—aparte las grandes virtudes y méritos que atesoran—posean así mismo ese amor a los idiomas regionales de que hace tan gallardo alarde nuestro admirado D. Antolín.

(De *La Voz de Galicia*.)

Informació Catalana

A Barcelona i en el local del Saló Catalunya, tingueren lloc el dia 6 del present dues conferències que, sobre la conveniència de bastir un edifici digne del Teatre Catalá, donaren els coneguts homes públics D. Lluís Durán i Ventosa i D. Pere Corominas.

Parlá el primer de la necessitat de que, a la ciutat cap i casal de Catalunya, existís un hostatge decorós per a les obres de nostres artistes del art dramàtic, exposant la conveniència de que fos el Municipi qui portés a la pràctica les iniciatives i estudis dels ciutadans, i el segon disertá llargament sobre la part econòmica, mostrant projectes i donant a conèixer condicions. Un i altre foren entusiàsticament aplaudits per la nombrosa concurrència que assistí al acte.

—Iniciant la campanya de propaganda que de les obres de Marden s'ha imposat l'editor catalá D. Miquel Parera, en l'Ateneu de Madrid se celebraren unes conferències, amb el nom de Curs d'Educació de la Voluntat, en les quals algunes personalitats van tractar el problema de l'educació a Espanya i glosaren l'influència de l'engrandiment de les dites obres.

—La Novella Escola de funcionaris d'Administració Local anuncia, sota la protecció de la Mancomunitat de Catalunya i de l'Ajuntament i la Diputació

de Barcelona, una primera «Setmana Municipal», que tindrà lloc del 5 al 10 del mes de Juliol i que compendrà tres menes d'activitats: Primera, els «Curssets monogràfics»; segona, l'«Assamblea Municipalista» i tercera, les «Visites i lliçons pràctiques referents a serveis municipals».

En els Curssets Monogràfics, s'hi tractaran enguany «El Padró de veïns» i el «Pressupost Municipal» i aniran a càrrec dels professors de l'Escola senyors D. M. Raventós, D. J. Clavería, D. I. Lloret, don J. M.ª Tallada, D. M. Vidal i Guardiola, D. J. Sans i Buigas, D. J. M.ª Giol, D. J. M.^a Pí i Sunyer i don G. Busquets.

A l'Assamblea Municipalista es tractarà d'Hisendes locals i dels serveis a càrrec dels Ajuntaments amb el següent programa: «Ordenació econòmica del petit municipi» don Pere Corominas; «La substitució dels Consums» don Francesc Layret; «Política financiera dels Ajuntaments» i «Els Empréstits i la caixa comunal» don Francesc de A. Bartrina; «Serveis municipals» i «El municipi catalá i l'Ensenyansa» don Josep Puig i Cadafalch; «Orientacions tècniques i econòmiques dels serveis d'il·luminació i aigües» don Joan Pich; «La Municipalització de serveis» don Jesús Sánchez Diezma.

Les visites i lliçons pràctiques tindran lloc a les tardes, visitant els inscrits els principals serveis municipals de Barcelona i les modernes institucions culturals.

La cuota d'inscripció és de 5 pessetes.

Al mateix temps i amb ocasió de la «Setmana Municipal» es celebrarà una «Assamblea de Secretaris d'Ajuntament de Catalunya» que convoca la seva associació regional que tindrà així major relleu.

Informació Olotina

REL·LIGIOSA

Les funcions de la vuitava de Corpus se celebraren amb la acostumada solemnitat, vegetantse sumament concorregudes.

El diumenge a la tarda tingué lloc la processó principal que sortí de la Parroquia recorreguent el curs acostumat. Fou pendonista el distingit amic i correligionari nostre D. Josep M.ª Masramón, diputat provincial, sostinguent els cordons l'alcalde don Eveli Barnadas, el comandant Sr. López, el jutge Sr. Alvarez, i un representant del Sr. Rector.

La processó dels Pares Caputxins, que's celebrá el dimars a la tarda fou també lluidíssima, essent pendonista nostre amic Sr. Caminals, en representació del Centre Catòlic.

La dels Pares Carmelites que tingué lloc el dijous de la vuitava, tingué de limitar-se, a causa del mal

temps, a recórrer l'interior del temple del Carme i la placeta del davant.

Les completes de la Parroquia foren tots els dies molt solemnes i concorregudes. La il·luminació del diumenge a càrrec dels Cavallers, continuada al dilluns per els Artistes, produí un gran efecte per la seva suntuositat i bon gust.

—Per la vintiquatrena han sigut designats pabor-des del Santíssim Sagrament, Mossén Felix Farró, i els Srs. D. Joan Dou i D. Eduart Bassols.

—El dissabte dia 12 del corrent, el Col·legi de Religioses del Immacular Cor de Maria celebrá la seva festa principal. Al matí hi fou cantada la Missa Gregoriana de *Angelis*, desempenyant la part de chor amb molta afinació les noies del col·legi. A la tarda hi tingué lloc una lluida funció religiosa, en la qual el chor de senyoretetes hi cantá amb remarcable bon gust algunes bellíssimes Ave Maríes i Motets de factura seriosa i distingida. El sermó estigué a càrrec de Mossén Vicens Piera.

—El dia 13 del corrent, comensá a la Parroquia i s'ha continuat durant aquesta setmana el solemne Octavari al Sagrat Cor de Jesús, en forma de Sants Exercicis, predicant-hi el Rvnt. P. Lluís Baylina, superior de la residència dels PP. Jesuïtes a Girona.

CORPORATIVA

El dia 13 del corrent se constituí la Junta Directiva de la *Liga Española de Educación Familiar*, en la forma següent: President, don Josep M.ª Garganta; Vispresident, don Candi Agustí; Vispresidenta, donya Rosari de Rosselló de Solá-Morales; Tresorera, donya Carme Monsalvatje de Sacrest; Bibliotecari, Rt. P. Tomás Garí-Montllor, de les Escoles Pies; Vocals, donya Virginia Monsalvatje de Galí i donya Agna M.ª Abad; Secretari, don Joan Sacrest i Vissecretari, don Llorens Cabré.

—La Junta «La Caritat» continuá rebent moltes felicitacions amb motiu de la notable *Memoria* recentment publicada. Entre dites felicitacions hi figura una de molt expressiva de la Junta Provincial de Protecció a la Infància de Barcelona, que és l'organisme més important d'Espanya en sa classe.

—El dijous d'aquesta darrera setmana tingué lloc la reunió bimensual ordinària de l'Agrupació Comarcal de Metges—com de costum amb l'assistència de més metges forasters i de la comarca que de dintre Olot mateix.—

El Dr. Enric Obrador parlá de semeiologia de les úlceres del paidó, donant la seva merescuda importància als sistomes no patognomònics forsa constants com les petites enterorragies i fent especial menció dels procediments de laboratori per a descobrir aquestes últimes en l'anàlisi químic dels productes estercoracis.

A continuació el Dr. D. Joan Aizina i Melis, Metge Director del Manicomí de Salt, llegí un treball

sobre «Consideracions al tractament de les neuropaties»; convensut de l'importància de 'l tractament etiològic de totes les malalties, exposá clarament com no cal tant classificar els malalts en espècies, com coneixer bé els accidents individuals de cada malalt dintre d'una mateixa entitat nosològica: enemic de l'*ull clínic* i de l'*últim específic* i de les complicades fórmules de *reforsants*, autorisa 'l dret de probar un medicament però regoneix que en consciència és més metge qui més examina i diagnostica bé el malalt—*s'há d'examinar al malalt tant completament que fins sembli pedanteria*—i per tant tingui més probabilitat d'encertar el millor tractament causal.

Acabada la part acadèmica fou sospesa la reunió en senyal del dol de l'Agrupació per la defunció recent del Dr. D. Marc de Roca Ferriol.

DE BELLES ARTS

El pròxim diumenge dia 27 del corrent, l'«Orfeó Popular Olotí» donará un concert públic, en el Teatre Principal, amb el següent programa:

I, *L'Hereu Riera*, (3 seccions) Morera.—*Los tres tambors*, (homes) Vives.—*Pregaria a la Verge del Remei*, (senyoretetes) Millet.—*Les Flors de Maig*, (homes) Clavé.—*A sol batent*, sardana, (3 seccions) Morera.

II. *La vaca perduda*, (3 seccions) Gevaert.—*Lo Emigrant*, (homes) Vives.—*Raims i Espigues*, (nois) Nicolau.—*Choral*, (3 seccions) Buch.—*Montserrat*, (3 seccions) Giró.

III. *Lo Mestre*, (3 seccions) Pecanins.—*Himne a l'arbre fruïter*, (homes) Morera.—*La Verge breçant*, (senyoretetes i nois) C. Frank.—*Sota del Olm*, (3 seccions) Morera.—*Super Flumina*, (3 seccions) Gounod.

Lo sugestiu del programa i el sol fet de presentar-se en públic per primera vegada nostra novella i ja estimadíssima institució musical, fá esperar que dit concert se veurá extraordinàriament concorregut.

D'ESPECTACLES

Els dies 5 i 6 del corrent se celebraren en l'«Ideal Park» boniques projeccions de cinematògraf. En el mateix teatre el diumenge passat, se inaugurá amb extraordinària concurrència, el cine al aire lliure, projectant-se un bon repertori de pel·lícules. Als intermedis se tocaren sardanes.

—Per avui en el «Centre Catòlic» està anunciada una solemne vetllada a benefici de les obres del Temple de la Sagrada Família de Barcelona.

—En el «Ateneo Obrero» i «Centro Obrero» s'hi han celebrat lluits balls.

—Ha sigut concedit l'arrendament del Teatre Principal, per cinc anys, a D. Agustí Espí.

AVIS.—A partir del pròxim número VIDA OLOTINA sortirà els dies 1 i 15 de cada mes.

Estat comparatiu de Climatologia d'Olot en la primera quinzena de Juny dels anys 1914 i 1915

1914 dies	Pressió atmosférica		Temperatura a la sombra		Aigua caiguda	OBSERVACIONS	1915 dies	Pressió atmosférica		Temperatura a la sombra		Aigua caiguda	OBSERVACIONS
	9 m.	9 n.	minima	maxima				9 m.	9 n.	minima	maxima		
1	729	727	7	17	0.4		1	726	726	12	16	7.2	pluja, llevant
2	728	728	8	13	48.8	pluja	2	726	727	11	20	33.4	»
3	729	728	5	21	5.1	seré	3	730	732	13	16	7.2	»
4	728	727	9	24		trons	4	732	732	12	27	2.7	seré
5	728	726	10	24		»	5	732	732	12	28		»
6	725	726	13	27		»	6	732	732	13	28		»
7	725	726	12	24		roineig	7	731	730	13	28		roineig
8	727	727	8	22	0.0	pluja	8	730	729	14	27	0.2	»
9	722	720	5	18	18.2	pluja, pedregada	9	728	727	15	27	0.0	tempesta
10	722	723	6	20	1.7	roineig	10	727	729	13	25	11.6	tempesta, pedregada
11	724	724	8	15	0.1	pluja trons	11	729	730	11	23	43.7	sol rogent
12	724	723	8	19	3.7	»	12	731	731	15	25		»
13	724	726	8	20	4.6	»	13	730	729	13	28		seré
14	727	727	5	20	9.9	tempesta, calamarsa	14	728	729	14	28		tempesta, pedregada
15	727	727	6	18	25.8	pedregada	15	729	729	11	27	42.2	»

Farmacia i Drogueria

JOAN GARDELUS I FILLS

Agents exclusius per a Olot dels tan recomenats productes de la
 Perfumeria Gadalús
 i de la
 Crema Bella Aurora
 i per a la provincia del insuperable
 Champagne George Montagne

Tarifa d'anuncis en la coberta de
Vida Olotina Administració: Clivillers, núm. 16

Anuncis

Una plana, 8 pessetes.—Mitja plana, 5 pessetes.—Un quart de plana, 3 pessetes.—
 Un octau de plana, 1.75 pessetes.—Un setzau de plana, 1 pesseta.

Esqueles mortuories

Plana entera, 10 pessetes.—Mitja plana 6 pessetes.

Encaxos a 5 pessetes

Descomptes

Per 6 insercions, el 10 %.—Per 12, el 25 %.—Per 24, el 50 %.

SERVEIS DE TRANSPORT DE VIATGERS I DE COMUNICACIONS

Ferrocarril d'Olot a Girona

OLOT. Sortides. 2:32 5:18 11:42 14:38 17:39 (*)
 » Arribades. 8:41 12:08 18:27 20:43

(*) Diumenjes i dies festius: Dilluns, fins Amer.

Serveis de Carruatges i Tartanes | Serveis d'Autos

Per S. Joan las Abadesas. S. 1:00 9:30	4:00 15:00
De » » » A. 13:30 22:00	13:00 22:00
Per Figueras. S. 4:00 14:00	6:30
De » A. 11:30 19:00	4:30
Per Banyolas. S. 22:15	7:00 15:00
De » A. 17:45	14:45 21:00

CORREUS

Sortides. 4:45 11:15 12:30(*) 17:10(*) 21:00(*) 21:45
 Arribades. 12:15 12:30(*) 17:15 18:30(*) 21:00

Dies de treball, de 9:30 a 11:00-de 17:30 a 19:00
 » festius. de 9:30 a 11:00

CERTIFICATS. (*) A peatons i interior. (*) A interior. (*) Dels estancs. (*) De Sts. Pau. (*) De Camprodón.

TELÉGRAFOS

(VALLS-TOUS) de 7 a 21, diari.

TELÉFONOS

INTERURBÀ: (Bellaire, 6). De 8 a 21
 COMARCAL: (Lorenzana,) Servei permanent.

TONI-DIGESTOL BURQUET

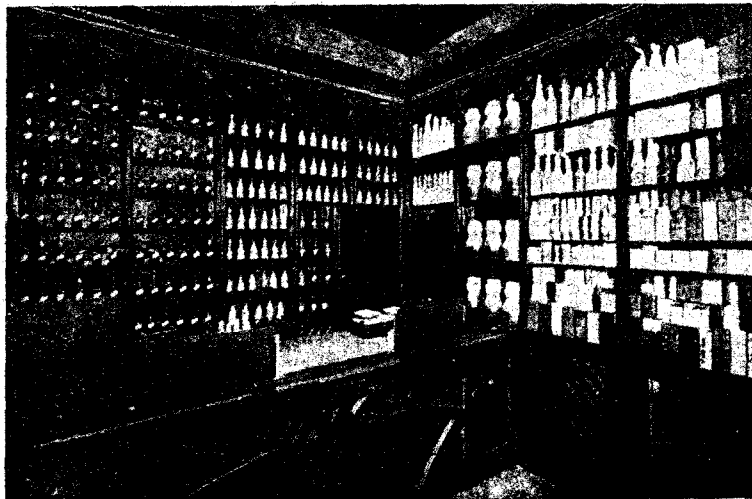
RESTAURACIÓ DEL PAIDOR

A base de ferments gàstrics a l'estat natural, gonolobus, condurango, cuassia sinaruba, menyanthes trifoliata i chelidonium majus.

Remei excel·lent i comprovat per a curar les dispepsies, siguin o no de origen nerviós, catarros gàstrics, pesadesa, botiment, vertics de l'estómac, neurastenia gástrica, flatulencias, mal gust i mal olor de la boca. Amb el seu us se obtenen incomparables resultats en tota classe de gastralgies (mal de paidor) calma ràpidament el dolor perquè ataca les causes del mal. No conté opi, morfina ni cocaina ni medicaments que puguin produir trastorns en l'organisme.

DIPOSIT

Laboratori i Oficina de Farmacia de Antón Bolós i Vayreda, Sant Rafel 28.

FARMACIA I LABORATORI

DANÉS

PLASSA ALFÓNS XII TELEFON XXIII

Despatx de receptes preparades amb tot cuidado — Medicaments moderns d'una puresa absoluta — Herbes medicinals — Especifics nacionals i estrangers — Aigues minerals — Ingestibles — Sueros — Vacuna — Oxigen pur — Articles de goma — Venes de gassa — Faxes ventrals — Braguers — Perfumeria — Anàlisis — — —

Elixir i polvos dentífrics DANÉS

Grands assortits a preus economics

— de —

LLANES, SEDES I COTONS

Riu Orri

St. Esteve, 12

Camiseria, Corbateria i Genres de punt

Celler Olotí

Dasseig de Blay (Firal), 52
 (Devant del Teatre)

Casa recomanada per a
 : vins de tota confiança :

Olis, sabons i comestibles de
 : : primera qualitat : :